

řené práci«, vyloučili-li jeho způsobilost k pracím pod širým nebem a vůbec k takovým, při nichž byl by vydán dotčeným již škodlivým vlivům pro naléhavé nebezpečí recidivy. Již první soud ze znaleckého posudku učinil závěr, že neurologické bolesti třebas by i na dlouhou dobu pomínuly, mohou se kdykoliv vrátiti, zvláště, vystavuje-li se individuum vlivu různých škodlivin, že žalobci nelze přiznati schopnost k těžkým pracem nebo k takovým, při nichž byl vydán žáru, prochlazení nebo jiným škodlivým vlivům, a že u žalobce je naléhavé nebezpečí recidivy. Nejde tedy jen o přechodnou nezpůsobilost a jest opodstatněn závěr odvolacího soudu (čís. 4 § 503 c. ř. s.), že žalobce jednak není schopen ke službě topírenského pomocníka, při níž je zaměstnanec vydán takovým škodlivým vlivům, jednak že je vyloučeno, že žalobce opět nabude schopnosti ke službě topírenské.

Čís. 13919.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

Nepřihlášení k pensijnímu pojištění není zadržením platu nebo jiných naturálních požitků zaměstnance (§ 26 čís. 2 zák. o obch. pom.).

Nastaly-li mezi stranami rozpory o tom, zda zaměstnanec podléhá povinnému pojištění, nelze v tom, že zaměstnavatel povinnost tu neuznal a odmítl přihlásiti zaměstnance k pensijnímu pojištění, spatřovati ani jiný důležitý důvod ve smyslu § 26 zák. o obch. pom.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1934, Rv I 1890/34.)

Žalobce byl obchodním pomocníkem u žalované firmy až do 5. října 1932, kdy ze služby vystoupil. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované zaplacení mzdy za dobu do konce roku 1932 a spatřoval důvod k vystoupení ze služebního poměru v tom, že ho žalovaná firma nepřihlásila k pensijnímu pojištění a že se zdráhala v tom směru vyhověti přání žalobcovu. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Žalovaná firma byla sice povinna přihlásiti žalobce k pensijnímu pojištění podle § 5 zák. čís. 26/1929 sb. z. a n., ježto žalobce byl obchodním pomocníkem. Poněvadž však podle § 5 cit. zák. byl i žalobce oprávněn přihlásiti se u pensijního ústavu, to, že se nestala přihláška včas, nemá pro žalobce podle § 12 cit. zák. škodlivé následky a podle § 72 zák. nedoplatky pojistných příspěvků jest vymáhati na zaměstnavateli, nelze v tom, že se žalovaná zdráhala přihlásiti žalobce k pensijnímu pojištění, spatřovati zkrácení smluvené mzdy žalobcovy ve smyslu § 26 čís. 2 zák. o obch. pom. Žalobce opustil proto službu bezdůvodně a nemá nárok na zaplacení mzdy za výpovědní lhůtu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Co je »platem«, jest uvedeno v §§ 8 až 16 zák. z 16. ledna 1910 čís. 20 ř. zák. a z toho je zřejmo, že nepřihlášení k pensijnímu pojištění nelze na roveň postavit zadržení platu nebo jiných naturálních požitků

zaměstnance (§ 26 čís. 2 první a druhá alternativa). Nejde ani o porušení jiného podstatného ustanovení smlouvy (třetí předpoklad druhého odstavce § 26 zák. o obch. pomocnících), neboť ze smlouvy neplyne, že žalovaná firma smluvně uznala žalobce za povinného pensijním pojištěním. Ostatně povinnost přihlásiti zaměstnance k tomuto pojištění, jsou-li podmínky splněny, jest povinností veřejnoprávní zákonem stanovenou a nikoli smluvní povinností. Nastaly-li mezi stranami rozpory o tom, zda žalobce podléhá povinnému pensijnímu pojištění, nelze v tom, že žalovaná povinnost tuto neuznala a odmítla žalobce přihlásiti k pensijnímu pojištění, spatřovati ani jiný důležitý důvod podle § 26 zákona čís. 20/1910 ř. zák., neboť jednak šlo o sporný výklad zákonných předpisů, jednak nebyla tím žalobci odňata výhoda tohoto sociálního pojištění, neboť žalobci tím nebylo zabráněno, by se sám podle § 5 odst. (3) zák. čís. 26/29 sb. z. a n. nepřihlásil u pensijního ústavu, a tak nedocílil řešení sporné otázky příslušným úřadem po vykonaném šetření, po případě instanční cestou. Kdyby pak úřad uznal, že žalobce byl pojištěním povinný, nemohlo by žalobci býti ani na újmu, že nebyl včas přihlášen žalovanou jako jeho zaměstnavatelkou (§§ 12 a 72 zákona čís. 26/1929 sb. z. a n.). Jinak stačí odkázati ke správným důvodům odvolacího soudu.

Čís. 13920.

Měla-li částka zaplacená vnuceným správcem bernímu úřadu býti podle § 120 čís. 1 ex. ř. sčítována na činžovní daň, pokud podle § 265 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. požívala zákonného přednostního práva zástavního na dražené nemovitosti, jest bez významu, že vnucený správce prohlásil, že částku tu platí na jiné pohledávky berního úřadu.

K placení cestou soudní exekuce musí rozvrhový soud sám přihlížeti, aniž tu má místa poukázání odporu na pořad práva (na pořad správních stolic).

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1934, R II 397/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost, přikázal soud první stolice státu v přednostním pořadí na dani činžovní 5.641 Kč. Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhajícího věřitele potud, že srazil z přednostní pohledávky státu částku 2.100 Kč, jež byla zaplacená bernímu úřadu z výtěžku vnucené správy, vedené na draženou nemovitost.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu československého státu.

Důvody:

Rekursní soud právem srazil z přednostní pohledávky berního úřadu na činžovní dani 5.641 Kč částku 2.100 Kč, která byla podle prohlášení zástupce berního úřadu při rozvrhovém roku zaplacená bernímu úřadu z výtěžku vnucené správy, vedené na draženou nemovitost, a sčítována na poplatek 1.857 Kč z roku 1932. Podle § 120 čís. 1 ex. ř. měla býti částka 2.100 Kč sčítována na činžovní daň, pokud podle § 265 zákona z 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. požívala zákonného přednostního